

Cum am devenit bridgeist

De Peter Freiberger

M-am născut în piața Kútl, strada Treboniu Laurean, într-o zonă propice pentru bridge. De copil am avut contact cu jocul. Noi, copiii, trebuia să stăm în liniște sau, și mai rău, nu aveam voie să intrăm în camera cu pricina.

Prin 1970 am cumpărat o carte de bridge pentru începători pe care am pus-o deoparte să o citesc când voi avea timp. În acea vreme apărea un ziar în București, *Săptămîna*, cu o rubrică de bridge, ceea ce era ceva neobișnuit pe atunci. Se publicau clasamente de la concursuri în care apărea mereu și numele soțului vecinei mele Juli Eckstein.

Prin anii '72 aveam mai mult timp, pentru că m-am lăsat de atletism. După ce am citit cartea din scoarță în scoarță, de-o știam pe de rost, i-am spus lui Juli că aș vrea să văd cum se joacă bridgeul. M-a chemat odată, când se juca bridge "serious". Zis și făcut, m-am dus, am chibițat, n-am înțeles nimic și după o oră am plecat plictisit.

Un an mai târziu, bunul meu prieten Robi s-a dus să schieze pe Muntele Mic. Acolo erau 3 indivizi care căutau de zor un al 4-lea pentru o partidă. S-a prezentat la joc, deși pînă atunci doar chibițase. După experiența asta, mi-a spus că el nu crede "că ăia știau să joace, dar cât știu ăia, știm și noi".

Așa am început să mergem la clubul de bridge, care pe atunci era la Piața Maria.

Țin minte că în ianuarie '75 am mers la Craiova, la concursul lor anual. La sfârșitul concursului pe echipe, deși ne clasasem printre ultimii, am fost declarați campioni naționali la categoria studenți. Eram 2 echipe studențești, noi și cei de pe locul doi...

Prin octombrie '76, am mers la Tîrgu Mureș cu trenul, urmînd să-mi întîlnesc acolo partenerul care venea din Arad. În vagonul clasa I, în afară de mine mai era un blatist, pe care-l știam din vedere de la Casa Studenților de la așa-zisele cursuri de bridge pe care le ținusem. El venea la cursuri cu un grup de studenți de la „U”, convinși de frumusețile jocului de șeful de lucrări Gyuri Eckstein. După ce am scăpat de supra control, ne-am prezentat, el se numea Eugen Chelu și mergea la același concurs.

În următorii 6-7 ani am bătut împreună România în lung și în lat pe la zeci de concursuri, pînă la plecarea mea în '83 în Israel.

Restul este istorie.

În retrospectivă, cred că o observație sau o întâlnire la momentul oportun poate fi hotărâtor. Fără Juli și Tomi, probabil că bridgeul pentru mine ar fi rămas o chestie de cultură generală. Le rămân pe veci îndatorat.

Cîteva din principiile în care cred:

- Să nu joci obosit. Din respect pentru partener și joc, joacă dacă te simți fit.
- Un trecut sportiv este un avantaj. Exemple de foști sportivi de performanță (nu este cazul meu) sînt nenumărate în bridgeul competițional.
- Valori similare la parteneri (din punct de vedere tehnic și tactic și ca viziune asupra jocului)
- E bine ca partenerii să fie în relații de prietenie, baza pentru încrederea reciprocă.

Aici pot da și un exemplu personal care este excepția care întărește regula. Eram la Festivalul de la Mamaia în 1980, cînd a apărut un amic cu care jucasem la unele concursuri în trecut. Era în călătorie de nuntă. Relațiile erau foarte reci, era supărat pe mine, eu n-aveam nimic cu el. Amicii comuni au aranjat să jucăm împreună la unul din concursurile importante din cadrul festivalului. N-am schimbat o vorbă între noi. Întîmplarea a făcut că am cîștigat acel concurs. După un an, relațiile au revenit la normal. Între timp, Paul Hajas, despre el este vorba, ne-a părăsit prematur (fie-i țărîna ușoară!).